

متن پرسش

سلام: اینکه ویتگنشتاین امکان زبان خصوصی را نفی می‌کنند و با این نفی سعی در برچیدن بساط شکاکیت می‌کنند بنظرتان چقدر آن انکار زبان خصوصیشان صحیح است من بنظرم می‌توان زبان خصوصی را عقلا متصور شد مثلا در خواب از زبان استفاده می‌کنیم با اینکه فقط من هستم و من می‌توانم تجربه منحصر به فردی را از سر گذرانم لغت خودساخته ای برای آن وضع کنیم و به اشتراک بگذاریم و در حوزه زبان بنظر می‌رسد به تقریب با احساسات مشترک روبرویم نه اینکه احساس افراد و به تبع آن لغات وضع شده بر آن کاملا مساوی باشد. مثلا اگر فلان طعمی برای افراد مطبوع و مثلا شیرین بنظر رسد و بر آن لغت شیرین مشترکا وضع کنند لزومی ندارد که طعمهایی که افراد احساس می‌کنند کاملا همانند هم باشد. حتی ممکنست مثلا عسل برای کسی تلخ بنظر رسد ولی طعم تلخی مطبوع او باشد بنابراین چون زبان حوزه ای مشترک است او علی بنای الاجتماع عسل را شیرین خواهد خواند با اینکه تلخ احساسش می‌کند حال با این افاضات حقیر نفی زبان خصوصی را صحیح می‌دانید؟ اگر آری در گام بعد بنظرتان ویتگنشتاین با این نفی توانسته مساله شکاکیت را حل کند یا فقط صورت مساله را پاک فرموده اند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: عنایت داشته باشید که مسئله‌ی «بازی زبانی ویتگنشتاین» عمیق‌تر از این حرف‌ها است. او نظر به افقی دارد که «زبان» از آن اظهار می‌شود، که بحث آن مهم و مفصل است. موفق باشید